

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/77/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5109213417
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2012:5109213417.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľky: E. E., L.. XX.XX.XXXX, J. XXX XX Y. L. E. XXX, štátny občan SR, právne zastúpená JUDr. Tatianou Polkovou, advokátom s miestom výkonu činnosti Na Priekope 174/13, 010 01 Žilina, proti odporcovi: RESCUE SYSTÉM SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom Vysokoškolákov 21, 010 08 Žilina, IČO: 36 382 523, právne zastúpená JUDr. Annou Kecerovou Veselou, advokátom s miestom výkonu činnosti Námestie SNP 2/2, 015 01 Rajec, o náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu škody z titulu bolestného vo výške 216,88 eur a náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.997,88 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Návrh vo zvyšnej časti o zaplatenie náhrady škody z titulu bolestného vo výške 506,07 eur a náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 4.661,74 eur zamietá .

O trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na súde dňa 25.05.2009 sa navrhovateľka domáhala, aby súd zaviazal odporcu nahraďiť jej škodu vo výške 15.145,22 eur titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a zároveň zaviazal odporcu nahraďiť navrhovateľke trovy konania.

Navrhovateľka svoj návrh skutkovo odôvodnila tak, že odporca je podnikateľský subjekt v oblasti zdravotníctva. Okrem iných činností vykonáva aj prepravu pacientov osobitnými vozidlami - sanitkami. Odporca ju prepravoval v rámci výkonu svojej činnosti dňa 26.11.2007 z miesta jej bydliska do miesta určenia, pri prevoze utrpela úraz a bolo vážne poškodené jej zdravie. K priebehu skutkovej udalosti je potrebné uviesť, že šofér sanitky nezvládol brzdiaci manéver vozidla a ona spadla zo sedadla, a to tak, že celou váhou tela dopadla na podlahu sanitky. V čase pádu bola nemobilná, príčinou samotného prevozu do nemocnice bola okolnosť, že mala zlomenú pravú nohu a pri chôdzi bola odkázaná na použitie dvoch francúzskych bariel. Po páde šofér sanitky zastavil a pomohol jej vstať a posadiť sa, avšak pre neutíchajúcu a silnejúcu bolesť v pravej hornej končatine bola prevezená sanitkou a ošetrená na traumatologicko-chirurgickom oddelení NsP, kde jej bola diagnostikovaná zlomenina krčka ramennej kosti s posunom a zlomenina hlavičky vretennej kosti, ktoré poranenia si vyžiadali hospitalizáciu od 26.11.2007 do 03.12.2007 v nemocnici v Žiline, celkovo v trvaní 8 dní. Lekárom bolo zistené, že poranenie hornej končatiny si vyžaduje operačný zákrok, ktorý však nebolo možné vykonať pre celkovo nepriaznivý zdravotný stav a skutočnosť, že pri operačnom zákroku by mohla zomrieť. Po ustálení zdravotného stavu požiadala o vystavenie znaleckých posudkov pre uplatnenie náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, z ktorých vyplýva, že lekár MUDr. I., ortopéd ohodnotil bolestné celkovo na 107 bodov, sťaženie spoločenského uplatnenia celkovo na 1170 bodov, kde hodnotil

predovšetkým následok poranenia pravej hornej končatiny, a to obrnu celej ramennej pletene na hornej pravej končatine, ktorá výrazným spôsobom obmedzuje jej mobilitu, pričom je odkázaná na pomoc jej dcéry, ktorá sa musela k nej presťahovať a je odkázaná na pohyb na invalidnom vozíku. Nie je schopná sama si zabezpečiť najprirodzenejšie (hygienické, osobné) potreby, postarať sa o seba. Kvalita jej života v dôsledku nehody výrazne utrpela. Náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia si uplatnila u odporcu listom zo dňa 12.02.2009, ktorý bol odporcovi doručený dňa 03.03.2009, a to s poukazom na ust. § 420 ods. 1 a ust. § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 428 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v danom prípade sa tak jedná o objektívnu zodpovednosť. V zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. si tak u odporcu uplatnila celkovo náhradu škody vo výške 15.145,22 eur. Táto suma predstavuje finančné vyjadrenie znalcom ustanoveného počtu bodov titulom bolestného 107 bodov x 11,86 eur = 1.269,02 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia 1170 bodov x 11,86 eur = 13.876,20 eur. Hodnota jedného bodu platná pre rok 2007 predstavuje sumu 375,22 Sk, t. j. 11,86 eur v zmysle opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 19.04.2007 č. 11165/2007-OL, ktorým sa ustanovuje výška náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia pre rok 2007, kedy k úrazu, t. j. škodovej udalosti došlo. Odporca zaujal stanovisko k požadovanej náhrade listom zo dňa 13.03.2009, ktorý bol navrhovateľke doručený dňa 17.03.2009. Z jeho obsahu vyplýva, že nerozporuje skutočnosť, že k škodovej udalosti došlo a ani skutkový priebeh udalosti. Rovnako nerozporuje, že utrpela poškodenie zdravia, ako aj nerozporuje svoju zodpovednosť. Odporca vo svojom vyjadrení, ktoré podľa jej názoru má oddialiť len čas plnenia, namieta výšku uplatneného nároku na náhradu škody titulom bolestného, ako aj sťaženia spoločenského uplatnenia. Odporca sa odvoláva na lekársky posudok, ktorý podľa jeho názoru musí vyhotoviť posudzujúci lekár a spochybňuje závery uvedené v lekárskejších posudkoch, ktoré mu boli predložené. Spochybňuje aj kauzalitu zranení spôsobených pri škodovej udalosti s jej aktuálnym zdravotným stavom, konkrétne uvedenú skutočnosť, že lekár jej neodporučil operáciu poškodenej ruky, pretože je tu riziko, že by ju jej organizmus nezvládol a žiada znalecké dokazovanie na uvedené okolnosti. V závere svojho vyjadrenia odporca jednoznačne udáva, že žiada, aby bola podrobená znaleckému dokazovaniu, aby bolo možné ustáliť rozsah poškodenia zdravia a trvalosť a charakter následkov poškodenia zdravia. Navrhovateľka v ďalšom uviedla, že je prestárlou osobou s podlomeným a vážne poškodeným zdravím. Je odkázaná na pomoc tretej osoby, konkrétne dcéry, ktorá si rovnako ako ona v dôsledku škodovej udalosti musela upraviť svoj osobný život, aby sa o ňu mohla starať. Uplatňuje si nárok na náhradu škody v zmysle platného zákona od zodpovednostného subjektu, ktorý svoju zodpovednosť nespochybnil a túto uznáva. Splnila všetky požiadavky kladené zákonom na uplatnenie náhrady škody. Podrobila sa opakovane vyšetreniu zdravia, predložila štandardné lekárske posudky, v ktorých je jasne uvedený rozsah poškodenia zdravia, ako aj spôsobom, ako k poškodeniu zdravia došlo. Podľa vyjadrenia odporcu, aj pokiaľ by predložila ďalší lekársky posudok, jeho dôveryhodnosť by spochybnil a trval by na znaleckom posudku vyhotovovanom na základe súdom nariadeného znaleckého dokazovania. Predložila znalecké posudky, ktoré opodstatňujú požadovanú náhradu škody, a nie je možné a spravodlivé, aby znášala náklady na ďalšie znalecké posudky len preto, že odporca sa chce vyhnúť povinnosti plniť. Ďalej navrhovateľka uviedla, že mala zlomenú nohu a dňa 26.11.2007 uplatnila svoje právo na ochranu zdravia a požiadala o prevoz do nemocnice odporcu, ktorý túto činnosť vykonáva ako podnikateľský subjekt. Ústava SR v článku 40 garantuje každému právo na ochranu zdravia ako spoločenskej hodnoty, ktorú treba chrániť s prihliadnutím na podstatu zdravia človeka ako okolnosti, od ktorých sa odvíjajú všetky ostatné činnosti jednotlivca. Na plnení tohto ústavného práva je aj právo slobodne si vybrať lekára, nechať sa ošetriť a v prípade potreby nechať si vyhotoviť znalecký posudok na ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Tento výber nemôže obmedzovať rozhodnutie odporcu, že neuznáva lekársky posudok vypracovaný ňou vybraným lekárom a ak tak urobil, je povinný znášať náklady na vyhotovenie nového posudku. Pri škodovej udalosti tak utrpela vážne poškodenie zdravia, ktoré bolo sprevádzané intenzívnymi bolesťami, ktoré boli v konečnom dôsledku aj príčinou okamžitej návštevy lekára a ošetrovania. Využila služby odporcu, pretože mala zdravotné problémy, ktoré sa škodovou udalosťou, za ktorú je zodpovedný odporca, skomplikovali a celkovo mali negatívny dopad nielen na poškodenie dolných, ale aj horných končatín. Požiadala o prevoz sanitkou - bezpečným vozidlom, aby sa vyhla možnému zhoršeniu svojho zdravotného stavu, ak by cestovala iným dopravným prostriedkom, kde by bolo riziko vyššie. Sama teda mala snahu vyhnúť sa akejkoľvek komplikácii zohľadniac svoj zdravotný stav. V súvislosti s odstraňovaním následkov poškodenia zdravia obrna hornej končatiny, zlomenina ramennej kosti s posunom a zlomenia hlavičky vretennej kosti, lekár neodporučil operačný zákrok pre jej celkový zdravotný stav, ktorý ale nastal po poškodení zdravia v súvislosti so škodovou udalosťou, a teda je nevyhnuté naň prihliadať. Poškodenie jej zdravia má tak preukázateľne nepriaznivé dôsledky na uspokojovanie jej osobných potrieb, od spoločenských odhliadnuc. Je absolútne odkázaná na pomoc tretej osoby, jej dcéry. Nie je schopná sama vykonať

základné hygienické potreby. Jej zdravotný stav je trvalý a podľa vyjadrenia lekára je ustálený. S poukazom na vek sa môže tento vyvíjať len negatívnym smerom.

Podaním doručeným súdu dňa 22.06.2010 navrhovateľka žiadala súd, aby pripustil zmenu návrhu v znení petitu, ktorým sa navrhovateľka domáhala, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť jej náhradu škody titulom bolestného vo výške 1.445,91 eur a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 13.319,25 eur.

Súd z hľadiska obsahu tohto podania posúdil toto v zmysle ust. § 41 ods.2 O.s.p. ako späťvzatie návrhu v časti o zaplatenie náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 556,94 eur a ako zmenu návrhu (rozšírenie) v časti o zaplatenie náhrady škody titulom bolestného vo výške 1.445,91 eur (teda oproti pôvodne žalovanej sume 1.269,02 eur o 176,89 eur).

Odporca sa na výzvu súdu v stanovenej lehote k späťvzatiu nevyjadril, pričom súd aplikujúc ust. § 101 ods. 3 O.s.p. mal za to, že odporca s čiastočným späťvzatím návrhu súhlasí. Vzhľadom na to súd uznesením č. k. 6C/77/2009-130 zo dňa 18.08.2010 konanie v časti o zaplatenie náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 556,95 eur v súlade s ust. § 96 ods. 1 a 2 O.s.p. zastavil. Uznesením vyhláseným dňa 10.09.2010 na pojednávaní v prítomnosti účastníkov, ako aj ich právnych zástupcov, navrhovanú zmenu návrhu podľa podania navrhovateľky doručeného súdu dňa 22.06.2010 pripustil.

Súd vo veci vykonal dokazovanie na pojednávaniach dňa 03.11.2009, dňa 10.09.2010 a napokon dňa 25.01.2011, a to výsluchom navrhovateľky, svedkov P. V., C. E., znaleckým posudkom, ako aj výsluchom znalca MUDr. D. T. a oboznámením s listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi konania, ako aj vyžiadanými si súdom.

Navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu skutkovú a právnu argumentáciu v prejednávanej veci v pôvodnom konaní zhrnula v záverečnom prednese, v ktorom sa v plnom rozsahu pridriavala skutkových tvrdení a právnej kvalifikácie uvedených v samotnom návrhu. Ďalej uviedla, že znalecký posudok, ktorý vypracoval súdny znalec MUDr. Kovalčík, jasne preukazuje poškodenie zdravia navrhovateľky. Z odpovedí znalca jednoznačne vyplýva, že ramenný kĺb, ktorý je teraz postihnutý, bol predtým adekvátne a primerane veku mobilný. Znalec terajší výsledok považuje plne za následok zlomeniny chirurgického krčku ramennej kosti a pridruženej ťažkej komplikácie v zmysle ochrnutia plexus brachialis horného typu. Navrhovateľka nikdy nevedla motorové vozidlo a nevie sa pripútať bezpečnostným pásom. Povinnosťou vodiča sanitky bolo, aby navrhovateľku usadil na sedadlo, pripútať ju bezpečnostným pásom, pretože navrhovateľka zo zdravotných dôvodov tento úkon nemohla a nebola schopná vykonať. Vodič mal sanitku uviesť do pohybu až po tom, ako mala byť navrhovateľka pripútaná bezpečnostným pásom. Počas jazdy si všimol, že nie je pripútaná, ale ani vtedy nevystúpil a nepripútať ju. Vodič sanitky nerešpektoval príkaz ošetrojúcej lekárky, keď prepravoval navrhovateľku bez doprovodu dospeléj osoby. Nemôže svojvoľne zmeniť indikáciu ošetrojúcej lekárky na prepravu pacienta so sprievodom v sanitnom vozidle. Aj navrhovateľka sama vo svojej výpovedi uviedla, že bez pomoci svojej dcéry nie je schopná vykonávať základné životné potreby, čo je umývať sa, najesť, vykonávať samostatne prechádzky, čo vypovedala aj svedkyňa V. vo svojej výpovedi na pojednávaní. Na základe vykonaných dôkazov navrhla súdu, aby návrhu v plnom rozsahu vyhovel.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoju skutkovú a právnu argumentáciu v prejednávanej veci v pôvodnom konaní zhrnul v záverečnom prednese, v ktorom uviedol, že má za to, že nie sú splnené zákonné predpoklady na to, aby bola navrhovateľke priznaná náhrada škody na zdraví tak, ako si ju v tomto konaní uplatňuje. Navrhovateľka sama svojím konaním a nečinnosťou spôsobila, že utrpela poškodenie na zdraví a to jednak tým, že neuposlúchla príkaz svojho ošetrojúceho lekára, ktorý je vystavil žiadanku na prevoz sanitným vozidlom v sprievode ďalšej dospeléj osoby. Táto ďalšia dospelá osoba, ktorá sa mala prepravovať s navrhovateľkou, úplne nedbanlivostne nechala samotnú navrhovateľku len v čakárni zdravotníckeho zariadenia s tým, že odovzdala žiadanku na prepravu na dispečing. Sama tak sprevádzajúca osoba, ktorá bola prítomná pri navrhovateľke, v deň, kedy došlo ku kolízii vozidlo, sa ani len nepresvedčila o tom, či navrhovateľka skutočne nastúpila do sanitného vozidla, či preprava bola vykonaná. Navrhovateľka s takýmto konaním svojej sprievodnej osoby súhlasila. Navrhovateľka nastúpila do vozidla, pričom vodič sanitného vozidla si splnil všetky povinnosti, ktoré mu vyplývajú z príslušných ustanovení právnych predpisov. Má za to, že vodič sanitného vozidla je osobou, ktorá nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie navrhovateľky, že napriek tomu, že mala vystavenú žiadanku na prepravu sanitným vozidlom so sprievodcom, sa rozhodla nastúpiť do vozidla bez sprevádzajúcej osoby. Vodič sanitky nemôže poznať zdravotný stav každého pacienta, ktorého preváža. Nemôže byť s ním oboznámený, to znamená, nemôže sa klásť za vinu vodičovi skutočnosť, že jednoducho prepravoval navrhovateľku aj napriek tomu, že mala mať sprevádzajúcu osobu. Vodič si splnil povinnosti. Upozornil navrhovateľku, že sa má posadiť riadne do

sedadla. Navrhovateľka neuposlúchla, sedela na kraji sedadla. Neuposlúchla opakované príkazy, aby sa pripútala bezpečnostnými pásmi. Navrhovateľka nepovedala vodičovi, že sa nevie pripútať. V prípade, že by takúto skutočnosť navrhovateľka vodičovi oznámila, tak vodič by ju bol pripútať, ale navrhovateľka necestovala samotným vozidlom prvý krát. Cestovala pravidelne na kontroly a nikdy takýto problém s pripútaním sa nemala. Z vykonaného dokazovania je nesporne preukázané, že sanitné vozidlo, ktorým cestovala navrhovateľka, bolo vybavené bezpečnostnými pásmi. Je to uvedené aj v odbornom vyjadrení znalca Lukášika, to znamená, že odporca si splnil všetky povinnosti, ktoré mal vykonať pri preprave navrhovateľky. Občiansky zákonník v ust. § 441 ustanovuje, že ak bola škoda spôsobená zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne a ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša túto škodu poškodený sám a odporca má vzhľadom na vykonané dokazovanie v tomto konaní za to, že navrhovateľka si škodu na zdraví, náhradu ktorej si v tomto konaní uplatňuje voči odporcovi spôsobila výlučne vlastným zavinením, pretože porušila vedome viacero povinností, ktorý jej právny poriadok na zamedzenie vzniku škody na zdraví ukladá, a z tohto dôvodu je povinná takto vzniknutú škodu si znášať v plnom rozsahu sama. Z tohto dôvodu navrhovala, aby súd návrh v plnom rozsahu zamietol.

Súd tak vo veci rozhodol dňa 25.01.2011 rozsudkom č. k. 6C/77/2009-185, pričom návrhu vyhovel čiastočne, a to tak, že odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu škody z titulu bolestného vo výške 722,96 eur a náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 6.659,63 eur, pričom návrh vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol súd tak, že o týchto v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z ust. § 427 ods. 1 v spojení s ust. § 441 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že vo veci je navrhovateľka aktívne vecne legitimovaná ako poškodená (§ 444 Občianskeho zákonníka) a odporca je pasívne vecne legitimovaný (ust. § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom však navrhovateľka nesie spoluzodpovednosť za vznik škody, ku ktorej došlo pri predmetnej dopravnej nehode dňa 26.11.2007, s poukazom na porušenie jej povinnosti podľa ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. a ust. § 415 Občianskeho zákonníka, a preto súd návrhu vyhovel len čo do rozsahu 50 %, keďže zvyšný rozsah považoval za zodpovedajúci miere spoluzavinenia navrhovateľky 50 %.

Navrhovateľka podala v zákonnej lehote proti rozsudku č. k. 6C/77/2009-185 zo dňa 25.01.2011 odvolanie, čo do zamietajúcej časti odvolanie, v ktorom žiadala rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že rozsudok prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keď prihliadol na jej spoluzavinenie. V konaní úplne zjednodušene porovnal porušenie povinností pracovníka odporcu s porušením jej prevenčnej povinnosti, pričom takéto porovnanie podľa jej názoru neobstojí. Na jednej strane tu stojí pracovník odporcu, ktorý je vodič z povolania a okrem riadenia motorového vozidla určeného na prepravu zdravotne postihnutých osôb pri rešpektovaní pravidiel cestnej premávky je povinný rešpektovať zdravotný stav prevážaných osôb a poskytovať im všestrannú pomoc, vrátane dohľadu nad pripútaním sa bezpečnostnými pásmi prevážaných osôb. Nie je možné, aby pri takomto špeciálnom vozidle, akým sanitka je a pri prevoze zranených a chorých osôb jednoducho vodič povedal pasažierom, aby sa pripútať, zatvoril dvere a uviedol vozidlo do pohybu bez toho, aby sa presvedčil, či sa prepravované osoby skutočne pripútať. Ak sa pasažieri zo zdravotných a iných dôvodov nemôžu alebo nevedia pripútať bezpečnostnými pásmi, je vodič povinný pripútať bezpečnostnými pásmi zabezpečiť sám a až potom uviesť vozidlo do pohybu. Sanitka je iné ako bežné motorové vozidlo a choré a zranené osoby prepravované sanitkou sú iné ako osoby sediace na sedadle vozidla vybavenom bezpečnostným pásom v inom vozidle. Z tohto pohľadu je potrebné podľa jej názoru úplne inak posudzovať zodpovednosť vo vzťahu k vodičovi sanitky. Táto povinnosť je limitovaná možnosťami vodiča. V prejednávanej veci žiadne okolnosti vodiča nelimitovali tak, aby nezabezpečil jej pripútať bezpečnostnými pásmi. Pracovník odporcu vo svojej výpovedi uviedol, že sa nepresvedčil, či bola pripútaná bezpečnostnými pásmi a napriek tomu uviedol sanitku do pohybu. Jazdu nepreerušil ani po tom, ako zistil, že nie je pripútaná, napriek tomu, že mu v tom nič nebránilo. Potvrdil i to, že ju zobral na prepravu sanitkou, napriek vedomosti o indikácii ošetrujúcej lekárky na jej prepravu so sprievodom. K pochybeniu zo strany prvostupňového súdu je i v tom, keď na jednej strane konštatoval, že mala znášať škodu v pomere 50 % z celkovej výšky škody a pritom vyrátal celkovú sumu bolestného na sumu 1.453,56 eur, čomu by zodpovedala náhrada v sume 726,78 eur a nie 722,96 eur. K tomu istému pochybeniu došlo i pri sťažení spoločenského uplatnenia, kedy i pri 50 % náhrade mala byť priznaná suma 6.694,72 eur a nie 6.659,63 eur.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril v poskytnutej mu lehote 10 dní od doručenia odvolania (dňa 26.04.2011). Odporca doručil odvolaciemu súdu svoje vyjadrenie zo dňa 12.07.2011 až dňa 18.07.2011.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 9Co/199/2011-219 zo dňa 07.07.2011 rozhodol o odvolaní navrhovateľky tak, že s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok prvostupňového

súdu vo výroku, ktorým bol návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietnutý zrušil a vec v tejto časti vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V ostatnej časti ponechal rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd postupoval správne, keď v prejednávanej veci vzťah medzi účastníkmi konania posudzoval na základe návrhu navrhovateľky podľa ust. § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo je nepochybné, že škoda v tomto prípade bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, t. j. pri preprave osôb na ošetrovanie, kde i nepredvídané brzdenie motorového vozidla môže spôsobiť škodu (k zmene rýchlosti spravidla dochádza pri prevádzke motorových vozidiel a najmä preprave osôb, kde je potrebný rýchly presun do zdravotníckeho zariadenia a podobne). Ďalej odvolací súd uviedol, že správne postupoval prvostupňový súd, keď na základe námietky odporcu skúmal spoluzavinenie navrhovateľky v zmysle ust. § 441 Občianskeho zákonníka, lebo i v prípade objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa prichádza do úvahy spoluzavinenie poškodeného. Na jeho strane, ale je potrebné zvažovať iba také konanie, ktoré sa a vzniku škody podieľalo a bolo teda jednou z príčin vzniku škody. V rozsahu, v akom sa poškodený podieľal na vzniku škody, potom nie je daná zodpovednosť prevádzkovateľa, ale túto otázku je vždy potrebné posúdiť s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu tak, aby prípadné rozhodnutie súdu nevzbudzovalo dojem svojvoľnosti, resp. nepôsobilo arbitrárne. V prejednávanej veci potom vychádzajúc z uvedeného je potrebné prisvedčiť navrhovateľke, že rozhodnutie prvostupňového súdu spoluzodpovednosť navrhovateľky vo výške 50 % na základe doteraz vykonaného dokazovania sa javí neprimeranou voči zodpovednosti prevádzkovateľa, u ktorého sa jedná o objektívnu zodpovednosť. Osobitosť prevádzky v tomto prípade je výraznejšia ešte v tom, že sa tu jedná o prepravu osôb s poškodením zdravia, často vo vyššom fyzickom veku a z tohto pohľadu je potrebné potom posudzovať i spoluzodpovednosť na vzniku prípadnej škody zo strany poškodených, kedy by prevádzkovateľ už z tohto titulu mal venovať osobitnú pozornosť preprave, lebo je tu zvýšené riziko úrazu i v prípade menších kolízií tak, ako tomu bolo i v tomto prípade (nemožno porovnávať prevenčnú povinnosť napr. v prípade prepravy MHD, kedy vodič prevádzkovateľa už s prihliadnutím a na množstvo cestujúcich nemá možnosť osobitne upozorňovať, resp. iným spôsobom vynucovať dodržiavanie predpisov). Odvolací súd tak v ďalšom uložil prvostupňovému súdu opätovne vypočuť svedka vodiča C. na objasnenie toho, prečo v kritický deň vykonal prepravu navrhovateľky i napriek tomu, že nemala zabezpečený doprovod a podľa jeho tvrdenia nereagovala na jeho výzvu pripútať sa. Ak mal možnosť odmietnuť v takomto prípade prepravu osoby, táto skutočnosť sa musí prejavovať i pri posudzovaní zodpovednosti za vznik škody. Z doteraz vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť, že by navrhovateľka trvala na preprave i napriek poučeniu zo strany vodiča o možných následkoch svojho konania, keď sa nepripúta bezpečnostným pásmom. I na tieto otázky - spôsob poučenia, resp. odmietnutie prepravy je potrebné v prejednávanej veci prihliadať vzhľadom na osobitnú povahu prevádzky, keď sa spravidla neprepravuje veľké množstvo osôb a spravidla sa jedná o osoby, ktoré pri patričnom poučení nemajú dôvod odmietnuť splnenie požiadavky, poprípade sami potrebujú pomoc v takom prípade (napr. s pripútaním). Odvolací súd tak prvostupňovému súdu uložil po doplnení dokazovania opätovne prehodnotiť otázku spoluzavinenia navrhovateľky na vzniknutej škode s tým, že zároveň sa bude musieť vypořadať i s námietkou týkajúcou sa zlého výpočtu vo vyhovujúcej časti rozhodnutia.

Odporca v spomenutom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 12.07.2011 uviedol, že podľa jeho názoru v priebehu prvostupňového konania bolo naopak preukázané, že najväčšiu mieru zodpovednosti za vznik škody nesie samotná navrhovateľka tým, že sa počas prevozu sanitkou nepripúta, čím jednoznačne porušila svoju elementárnu povinnosť vo vzťahu k predpisom o cestnej premávke, ktoré sa na ňu vzťahovali, ako aj vo vzťahu k prevenčnej povinnosti ustanovenej v § 415 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľka totiž nepreukázala existenciu nejakej objektívnej skutočnosti, ktorá by jej bránila riadne sa pripútať. Necestovala sanitkou v kritický deň prvýkrát, pred týmto dňom nikdy nemala problém s pripútaním sa k sedadlu, aj napriek štandardnému poučeniu zo strany vodiča a jeho viacerým upozoreniam sa nepripúta, pričom pred kolíziou jej ramená a horná časť tela boli plne mobilné a nebola tak odkázaná na pripútať sa zo strany tretích osôb a ani takúto pomoc nežiadala. Za podstatnú považoval odporca aj okolnosť, že navrhovateľka aj napriek pokynu vodiča, aby sa riadne posadila a oprela v sedadle, sedela len na okraji sedadla v nestabilnej polohe. Pokiaľ sa týka argumentácie navrhovateľky, že došlo k náhlejšej zmene rýchlosti vozidla, odporca namietal, že išlo o bežný brzdný manéver, nakoľko ho vyvolali objektívne okolnosti vzniknuté v prebiehajúcej cestnej premávke. Následky brzdného manévru vodiča sanitky vo vzťahu k navrhovateľke by nevznikli žiadne v prípade, keby bola navrhovateľka pripútaná k sedadlu vo vozidle a keby sedela riadne na celom sedadle opretá o opierku, teda keby si bola splnila povinnosť pripútať sa. Odporca v tejto súvislosti poukazyval na výpoveď znalca MUDr. Slavomíra Kovalčíka. Napokon odporca poukázal na znenie ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona

č. 8/2009 Z. z., podľa ktorého je vodič povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. Vodič sanitky si túto povinnosť, ako aj ostatné dôsledne plnil, a preto stihol vykonať manéver včas a tak, že neohrozil a nepoškodil iných účastníkov cestnej premávky. S poukazom na uvedené mal odporca za to, že prvostupňový súd pristúpil k povinnosti navrhovateľky znášať škodu v pomere zodpovedajúcom 50 % veľkoryso, nakoľko jej podiel na vzniku škody je vyšší. Odporca však rozsudok prvostupňového súdu aj napriek tomuto konštatovaniu žiadal ako vecne správny odvolacím súdom potvrdiť.

Súd tak vo veci po rozhodnutí odvolacieho súdu vykonal odvolacím súdom mu uložené dokazovanie opätovným výsluchom svedka C. E. na pojednávaní dňa 06.03.2012. Iné dôkazy účastníci konania vykonať nenavrhli.

Následne dňa 27.03.2012 v súlade s ust. § 156 ods. 2 O.s.p. verejne vyhlásil tento rozsudok.

Navrhovateľka opätovne zhrnula svoju skutkovú a právnu argumentáciu v spore v konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu v záverečnom prednese svojej právnej zástupkyne, ktorá uviedla, že sa pridrižiava predchádzajúcich podaní a ústnych prednesov. Po nastúpení do sanitky sa nepripútala bezpečnostnými pásmi nie preto, lebo nechcela, ale preto, že sa bezpečnostnými pásmi pripútať nevedela. Pracovník odporcu, ktorý je vodičom z povolania a okrem riadenia motorového vozidla určeného na prepravu zdravotne postihnutých osôb pri rešpektovaní pravidiel cestnej premávky je povinný rešpektovať zdravotný stav prevážaných osôb a poskytovať im všestrannú pomoc, vrátane dohľadu nad pripútaním sa bezpečnostnými pásmi prevážaných osôb. Ak sa pasažieri zo zdravotných alebo iných dôvodov nemôžu alebo nevedia pripútať bezpečnostnými pásmi, je vodič sanitky povinný pripútať bezpečnostnými pásmi zabezpečiť sám a až potom uviesť vozidlo do pohybu. Vodič sanitky jej nepomohol, pričom je ťažko zdravotne chorá 75-ročná žena, nespýtal sa jej, či sa vie pripútať. Jednoducho zatvoril dvere a bez toho, aby sa vôbec riadne usadila, pohl sa so sanitkou. Zo skutkového stavu a z vykonaného dokazovania ju nemožno viniť z porušenia ust. § 415 Občianskeho zákonníka a z ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z.z. v znení neskorších predpisov. Navrhuje tak návrhu vyhovieť a priznať jej náhradu trov konania.

Odporca opätovne zhrnul svoju skutkovú a právnu argumentáciu v spore v konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu v záverečnom prednese svojej právnej zástupkyne, ktorá uviedla, že odporca sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých doterajších prednesov a písomných podaní, ktoré boli učené v rámci prvostupňového aj odvolacieho konania. Má za to, že aj doplnením dokazovania v zmysle intencií odvolacieho súdu, teda výsluchom svedka C., bolo jednoznačne preukázané, že je správne rozhodnutie prvostupňového súdu po skutkovej, ako aj právnej stránke, teda že došlo k spoluzavineniu navrhovateľky pri vzniku jej škody. Čo sa týka názoru navrhovateľky, že bola osobou, ktorá sa nevedela pripútať, pretože je zdravotne postihnutá a staršia osoba, opäť dáva do pozornosti skutočnosť, že u navrhovateľky sa jednalo o osobu, ktorá pravidelne cestovala sanitkou. To znamená, že vedela, aký spôsob cestovania to je a aké povinnosti v tejto sanitke musí dodržiavať. Napriek viacerým upozorneniam vodiča sanitky nerešpektovala jeho upozornenia, neusadila sa na sedadlo do bezpečnostnej polohy tak, aby bola opretá o opierku, nepripútala sa bezpečnostným pásmom a týmto porušila v podstate svoje povinnosti, ktoré ako cestujúci v sanitnom vozidle mala, čím jednoznačne aj porušila svoju elementárnu povinnosť vo vzťahu k predpisom o cestnej premávke, ktoré sa na ňu vzťahovali, ako aj vo vzťahu k prevenčnej povinnosti ustanovenej v § 415 Občianskeho zákonníka. Poukazuje pri tom opätovne aj na obsah vyjadrenia znalca MUDr. Slavomíra Kovalčíka, ktoré učinil na pojednávaní 10.09.2010. Dôvody, ako ich uvádzal prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku zo dňa 25.01.2011, považuje za správne a plne sa s nimi stotožňuje. Z tohto dôvodu navrhuje, aby návrh navrhovateľky zamietol a priznal odporcovi náhradu trov konania.

Podľa ust. § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa ust. § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa ust. § 444 Občianskeho zákonníka, pri škode na zdraví sa jednorázovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

Podľa ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, osoba sediaci na sedadle vozidla povinne vybavenom bezpečnostným pásmom je povinná byť počas jazdy týmto pásmom riadne pripútaná. To neplatí pre a) vodiča vozidla ozbrojených síl, ozbrojených zborov, ozbrojených

bezpečnostných zborov, Slovenskej informačnej služby, obecnej polície ani požiarnej ochrany a ich spolujazdca, ak to vyžaduje plnenie úloh, b) osobu, ktorá vykonáva výcvik alebo skúšku žiadateľa o vodičské oprávnenie v obci, c) vodiča taxislužby pri zmluvnej preprave osôb v obci, d) vodiča vozidla použitého v obci na zásobovanie predajnej siete a na zvoz alebo na rozvoz poštových zásielok a pre jeho spolujazdcov, e) vodiča pri cúvaní, f) osobu s telesnou výškou menšou ako 150 cm s výnimkou vodiča, ktorý je povinný používať schválený a preňho určený bezpečnostný systém, g) osobu, ktorá to nemôže urobiť zo zdravotných dôvodov na základe lekárskeho potvrdenia s uvedením času jeho platnosti, ktorý nesmie byť dlhší ako jeden rok odo dňa jeho vystavenia; toto potvrdenie musí mať táto osoba počas jazdy pri sebe a na výzvu policajta sa ním musí preukázať.

Podľa ust. § 42 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, vodič nesmie pripustiť, aby sa prekročil povolený počet prepravovaných osôb, a podľa svojich možností nesmie pripustiť ani porušenie povinností ustanovených týmito osobám.

V zmysle ust. § 226 O.s.p. je prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, či už sa tento vzťahuje na otázky právne (hmotnoprávne, procesné - postup, vady), alebo na otázky skutkového stavu, najmä jeho úplnosti.

Súd poukazuje na vyššie uvedené jednotlivé závery odvolacieho súdu, v zmysle ktorých sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu pokiaľ sa týka otázok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu na zdraví navrhovateľky v zmysle ust. §427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj toho, že prvostupňový súd postupoval správne, ak sa zaoberal v zmysle ust. § 411 Občianskeho zákonníka otázkou spoluzavinenia navrhovateľky ako poškodenej, pričom na jej strane je potrebné zvažovať iba také konanie, ktoré sa na vzniku škody podieľalo a bolo jednou z príčin vzniku škody. Odvolací súd však na rozdiel od prvostupňového súdu vychádzajúc z vykonaného dokazovania pred jeho rozhodnutím považoval zohľadnenie spoluzodpovednosti navrhovateľky na vzniku škody vo výške 50 % za neprimerané v porovnaní so zodpovednosťou prevádzkovateľa, u ktorého sa jedná o objektívnu zodpovednosť. Osobitosť prevádzky v tomto prípade, ako už bolo vyššie uvedené, považoval odvolací súd za ešte výraznejšiu, a to vzhľadom na to, že sa tu jedná o prepravu osôb s poškodením zdravia, často vo vyššom fyzickom veku a z tohto pohľadu je potom potrebné posudzovať i spoluzodpovednosť na vzniku prípadnej škody zo strany poškodených, kedy by prevádzkovateľ už z tohto titulu mal venovať osobitnú pozornosť preprave, lebo je tu zvýšené riziko úrazu i v prípade menších kolízií tak, ako tomu bolo i v tomto prípade.

Súd sa uvedenými závermi Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho cítil byť pri svojom opätovnom rozhodovaní vo veci samej viazaný.

S poukazom na uvedené považuje prvostupňový súd za potrebné uviesť, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento zásadne nespochybnil rozhodnutie prvostupňového súdu, pokiaľ sa týka konštatovaného záveru prvostupňového súdu o tom, že navrhovateľka by mala znášať škodu sama v rozsahu, ktorý zodpovedá miere jej spoluzavinenia na vzniku škody. Súd považuje v ďalšom za potrebné poznamenať, že konanie navrhovateľky, spočívajúce v tom, že sa bez náležitého objektívneho dôvodu nepripútala vo vozidle bezpečnostným pásom (súd poukazuje na to, že navrhovateľka opätovne ani v ďalšom konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu neprodukovala akýkoľvek dôkaz, ktorý by takýto záver spochybňoval; súdu sa jej tvrdenie o tom, že sa nevedela pripútať bezpečnostným pásom, s poukazom na to, že v dobe, kedy každá osoba používajúca na prepravu osobné motorové vozidlo, akou bola pred úrazom nepochybne aj navrhovateľka, s priemernou inteligenčnou schopnosťou pozná funkciu bezpečnostného pásu a ovláda jeho používanie a s poukazom na to, že z vykonaného dokazovania, ako bolo už v rozsudku zo dňa 25.01.2011 uvedené, že vozidlo bolo v časti, v ktorej sa navrhovateľka nachádzala priamo pred ňou v jej zornom uhle, teda naproti miestu, kde sedela, opatrené upozoreniami na povinnosť pripútať sa vo forme nálepiek aj s grafickým znázornením správneho postupu pripútania sa osoby bezpečnostným pásom, javilo ako účelové a nedôveryhodné), teda konanie navrhovateľky, ktoré bolo objektívne v rozpore s jej právnou povinnosťou, a to či už povinnosťou podľa ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z., alebo prevenčnou povinnosťou podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, bolo s poukazom na vyjadrenie znalca z odvetvia traumatológia MUDr. Slavomíra Kovalčíka na pojednávaní dňa 10.09.2010 bez najmenších pochybností v priamej príčinnej súvislosti s následným vznikom škody na zdraví navrhovateľky. Ak by totiž navrhovateľka bola vo vozidle riadne pripútaná, nedošlo by podľa znalca k úrazovému mechanizmu, aký nastal.

Súd zdôrazňujúc svoju viazanosť právnym názorom odvolacieho (§ 226 O.s.p.) sa tak v ďalšom konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu zaoberal zásadne skúmaním otázky miery spoluzavinenia navrhovateľky na vzniku škody, teda miery (rozsahu) v akej by mala navrhovateľka svoju škodu znášať sama. V ostatnom v zásade poukazuje v plnom rozsahu na zistený skutkový stav a svoje závery, ako súd

uvedené v rozsudku č. k. 6C/77/2009-185 zo dňa 25.01.2011 (súd ich tak v odôvodnení tohto rozsudku z dôvodu duplicity opakovať nebude).

Súd v súvislosti s riešením nastolenej otázky v zmysle intencií uložených mu odvolacím súdom opätovne vypočul vodiča dotknutého sanitného vozidla, svedka, C. E..

Z výpovede svedka C. E. na pojednávaní navyše oproti jeho výpovedi na pojednávaní dňa 10.09.2010 vyplynulo, že po tom ako vstúpil do vestibulu polikliniky videl navrhovateľku, ako tu sedí sama, pričom mu bolo povedané, že tam už čaká asi hodinu. Z čakárne tak odišla sama po schodoch von z budovy až k vozidlu. Tam po otvorení dverí do vozidla sama bez bariel s jeho určitou pomocou spočívajúcou v pridržaní za lakeť vystúpila po schodíkoch do vozidla. Vystúpila tak hore, pootočila sa a usadila sa na dvojsedačku vľavo od dverí vozidla. Na to jej povedal, že sa má pekne usadiť a pripútať sa, pričom následne bez toho, aby skontroloval, či navrhovateľka poslúchla jeho príkaz, zavrel dvere, podišiel k prednej časti vozidla a nastúpil do neho na strane vodiča. Navrhovateľku nekontroloval, či sa pripútala z dôvodu, že mal za to, že je osobou dosť dospelou na to, aby po jeho upozornení sa pripútala sama. Nebola osobou, ktorá sa viezla prvýkrát v aute a vie, ako sa má pripútať. Ani ho o to nepožiadala a nevidel tak dôvod, aby jej pomáhal s pripútaním. Nebola osobou ležiacou, nechodiacou, pričom takýmto osobám vždy pomôže. Podľa zákona má povinnosť upozorniť osoby, aby sa pripútať a ak to neurobia znášajú zodpovednosť sami. Aj keď mu v tom nič nebránilo, nemal povinnosť navrhovateľke pomáhať s pripútaním, ak videl, že nie je tak bezvládna, aby to nemohla vykonať sama. Ohľadom možnosti odmietnutia prevozu v kontexte absencie sprievodu prepravovanej osoby sa vyjadril, že ak by prepravovaná osoba trvala na sprievode, čakali by, kým sprievod príde. Ak by netrvala na sprievode, prepravu by mohol odmietnuť vtedy, ak by bol pacient napríklad špinavý alebo agresívny, inak nie, ak videl, že pacient je osoba chodiaca a navyše ak nevyžadovala sprievod. Prevoz však môže odmietnuť len po dohode s dispečingom, avšak v tomto prípade dôvod neodviesť navrhovateľku nebol. Navrhovateľka výslovne neuviedla, že sprievod nechce, ale povedala, že chce ísť domov, že počká na dcéru doma. Ohľadom možnosti odmietnutia prevozu v kontexte absencie odmietnutia pripútať sa prepravovanou osobou sa vyjadril, si bol vedomý povinnosti upozorniť prepravovanú osobu, aby sa pripútať. Ak to tak neurobia, tak sú zodpovední za to sami. Myslí si, že to tak nie je dôvod pre odmietnutie prepravy, je to osobná záležitosť tejto prepravovanej osoby. Nie je jeho pracovnou povinnosťou pripútať každého pacienta v sanitke.

Ďalšie prípadné dôkazy účastníci ani napriek výzve súdu na pojednávaní dňa 06.03.2012 neznačili.

Súd mal tak za to, že ani doplnené dokazovanie v zásade nevnieslo do konania nejaké podstatné nové skutkové zistenia súdu s výnimkou toho, že navrhovateľka nepriamo netrvala na svojej preprave so sprievodom (svojou dcérou). Svedok, ako bolo uvedené vypovedal, že navrhovateľka uviedla, že chce ísť domov a na dcéru počká tam. Z toho možno logicky vyvodit', že navrhovateľka týmto vyjadrila nepochybné svoj postoj, že na sprievodcu netrvá. Ako však už súd konštatoval v odôvodnení rozsudku zo dňa 25.01.2011, mal za to, že skutočnosť, že sa navrhovateľka prepravovala v sanitnom vozidle bez sprievodu, nemožno brať na jej ťarchu, pričom na tomto závere súd naďalej zotrváva. Rovnako však na druhej strane nie je možné podľa názoru súdu z právneho poriadku vyvodit' povinnosť prevádzkovateľa DZS (dopravnej zdravotnej služby zahŕňajúcej podľa ust. § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 576/2004 Z. z. prepravu osoby do zdravotníckeho zariadenia a medzi zdravotníckymi zariadeniami na účely poskytnutia zdravotnej starostlivosti a zo zdravotníckeho zariadenia po poskytnutí zdravotnej starostlivosti; čomu korešponduje aj zápis predmetu činnosti odporcu v obchodnom registri), ktorým odporca bezpochybné je, vykonať prepravu osoby s ťažkým zdravotným postihnutím bez ďalšieho len za účasti jej sprievodcu, čomu by mohlo korešpondovať prípadné právo (povinnosť) odmietnuť prepravu osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ako si takáto osoba nezabezpečí sprievodcu.

Obdobne, keďže právny poriadok výslovne nestanovuje možnosť odmietnuť prepravu prepravovanej osobe prevádzkovateľom dopravnej zdravotnej služby, pokiaľ prepravovaná osoba si bez náležitých objektívnych dôvodov (napr. nedostatočná hybnosť horných končatín potrebná pre zvládnutie úkonu pripútania sa bezpečnostným pásom, alebo duševná porucha robíaca prepravovanú osobu absolútne nespôsobilou pochopiť podstatu a význam používania bezpečnostných pásov pri preprave osôb v cestnej premávke motorovým vozidlom) nespĺni svoju povinnosť podľa ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z., treba vychádzať z toho, že riziko zodpovednosti za prípadnú škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s porušením tejto povinnosti prepravovanej osoby nesú tak prevádzateľ motorového vozidla (§ 427 Občianskeho zákonníka, vodič v tomto prípade nie, keďže ako zamestnanec za škodu nezodpovedá podľa ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ako aj prepravovaná osoba (§ 415 Občianskeho zákonníka). Pri danom druhu prepravy osôb však, ako to aj vyplynulo z výpovede svedka C., nie je možné odmietnuť prepravu osobe, ktorá sa nepripúta bezpečnostným pásom.

Ak teda súd skonštatoval, že z doplneného dokazovania nevyšli najavo nové podstatné skutkové okolnosti, súd sa cítil byť aj naďalej pri opätovnom rozhodovaní o návrhu navrhovateľky viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, že miera spoluzodpovednosti navrhovateľky za vznik škody ustálená v rozsahu 50 % sa javí na základe vykonaného dokazovania ako neprimeraná. Z tohto dôvodu súd v kontexte viazanosti uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu musel prikročiť k prehodnoteniu svojho predošlého rozhodnutia. Súd tak vychádzajúc z toho, že činnosť odporcu spočívajúca v preprave dopravným prostriedkom zvyčajne zdravotne postihnutých osôb, či už s menším alebo väčším rozsahom tohto postihnutia, ako aj bezpochybné zvyčajne osôb vo vyššom veku života (v dotknutom prípade len jednej takejto osoby), kladie na odporcu požiadavku vyššej miery starostlivosti a vyššej miery prípadnej zodpovednosti za škodu spôsobenú týmto prepravovaným osobám vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky a na druhej strane z toho, že aj napriek vyslovenej požiadavke vyššej miery zodpovednosti odporcu, sa navrhovateľka, ako už bolo konštatované, svojim protiprávnym konaním (v rozpore s ust. § 5 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. a ust. § 415 Občianskeho zákonníka) priamo podieľala na vzniku škody, ustálil mieru zodpovednosti za škodu na strane navrhovateľky v rozsahu 35 % a na strane odporcu v rozsahu 65 %.

Pokiaľ sa týka základu a výšky nároku navrhovateľky na náhradu bolestného a náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia ako dvoch relatívne samostatných zložiek práva na náhradu škody na zdraví pri ich 100 % vyjadrení, súd odkazuje v plnom rozsahu na odôvodnenie svojho rozsudku č. k. 6C/77/2009-185 zo dňa 25.01.2011, keďže by sa na tomto mieste len opakoval. Súd tak vychádzal z toho, že uvedeným nárokom vzniknutým navrhovateľke pri ich rozsahu 100 % , by zodpovedalo náhrade bolestného v sume 1.453,56 eur (za 116,7 bodu) a pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13.389,43 eur (za 1.075 bodov).

Na tomto mieste v súvislosti s námietkou navrhovateľky uvedenou v odvolaní týkajúcou sa nesprávnosti výpočtu rozsahu povinnosti uloženej odporcovi rozsudkom zo dňa 25.01.2011, kedy táto namietala, že priznaná náhrada bolestného v sume 722,96 eur nezodpovedá 50 % zo sumy 1.453,56 eur a priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6.659,63 eur nezodpovedá 50 % zo sumy 13.389,43 eur, súd považuje za potrebné zdôrazniť, že konajúci súd je pri rozhodovaní viazaný žalobným návrhom (ust. § 153 ods. 2 O.s.p.). Z uvedeného tak vyplýva, že súd nemôže priznať navrhovateľovi viac, ako požadoval v žalobnom návrhu, avšak nemôže mu priznať ani niečo iné, než požadoval (teda odporcovi nemôže uložiť inú ako navrhovateľom navrhovanú povinnosť), alebo nemôže navrhovateľovi priznať síce požadované plnenie, avšak z iného skutkového základu, ako bol navrhovateľom vymedzený. Zároveň zo znenia ust. § 79 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že navrhovateľ v návrhu je povinný uviesť skutkové tvrdenia, ktoré majú odôvodňovať jeho uplatnený nárok čo do dôvodu, ako aj výšky a súčasne má dôkaznú povinnosť, t. j. o značiť alebo predložiť dôkazy preukazujúce jeho skutkové tvrdenia. Súd tak nemá povinnosť (a opak by bol v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov v konaní) z navrhovateľom predložených a označených dôkazov odvodzovať skutkové tvrdenia, ktoré neboli navrhovateľom uvedené a na základe týchto navrhovateľovi priznať síce uplatnený nárok, avšak uplatnený na základe iného navrhovateľom tvrdeného skutkového stavu.

Súd tak pri výpočte navrhovateľke priznaného rozsahu práva na plnenie odporcu musel v zmysle ust. § 153 ods. 2 O.s.p. vychádzať z toho, ako si navrhovateľka žalované nároky skutkovo uplatnila. Navrhovateľka si v konaní uplatňovala titulom náhrady bolestného celkovo sumu 1.445,91 eur (teda o 7,65 eur menej ako suma 1.453,56 eur, ktorá zodpovedá 116,7 bodu) a titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia celkovo sumu 13.319,25 eur (teda 70,18 eur menej ako suma 13.389,43 eur, ktorá zodpovedá 1.075 bodom). Súd tak nemohol priznať navrhovateľke náhradu vo výške 50 % z toho, čo by jej v zmysle správneho výpočtu 50 % zo sumy 1.445,91 eur a zo sumy 13.389,43 eur, a to z dôvodu, že navrhovateľka si v konaní jednotlivé nároky v takejto výške (náhrady bolestného v sume 1.453,56 eur a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13.389,43 eur) neuplatňovala. Navrhovateľka si po celý čas v konaní uplatňovala svoje nároky v 100 % rozsahu, čo možno vyvodiť z toho, že pri skutkovom vymedzení žalovaných nárokov nikdy nezohľadňovala akúkoľvek mieru svojho spoluzavinenia na vzniku škody. Ak by súd v ďalšom posúdil jej námietku za dôvodnú, dostal by sa do rozporu s ust. § 153 ods. 2 O.s.p. Uvedený záver možno logicky zdôvodniť tým, že ak by súd priznal navrhovateľke jej uplatnené nároky vo výške 100 % (teda pri závere o neexistencii akéhokoľvek spoluzavinenia navrhovateľky na vzniku škody), musel by jej priznať nepochybné nároky maximálne v žalovanej sume, t. j. náhradu bolestného v sume 1.445,91 eur a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13.319,25 eur. Teda z tejto maximálnej sumy tak musel súd vychádzať aj pri určovaní podielu 50 %, ktoré navrhovateľke v rámci rozsudku zo dňa 25.01.2011 priznal (tento názor možno logicky demonštrovať na príklade, ak by súd posúdil mieru zodpovednosti odporcu napr. v rozsahu 99,5 %; ak by teda súd pri výpočte postupoval spôsobom, ako ho považovala za správny navrhovateľka,

musel by jej priznať titulom náhrady bolestného sumu 1.446,29 eur = 1.453,56 eur x 99,5 % a titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 13.322,48 eur = 13.389,43 eur x 99,5 %, teda sumy zjavne vyššie ako navrhovateľka návrhom požadovala). Možno tak bezpochybne dospieť k záveru, že ak súd priznal navrhovateľke voči odporcovi pohľadávky na zaplatenie náhrady bolestného a za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume vyššej ako zodpovedá 50 % zo žalovaných súm, išiel by tak zjavne nad rámec návrhu navrhovateľky, čo by bolo v rozpore so zásadou viazanosti návrhom podľa ust. § 153 ods. 2 O.s.p.

V zmysle uvedeného tak súd svoje rozhodnutie v rozsahu už rozsudkom zo dňa 25.01.2011 navrhovateľke priznaného nároku na zaplatenie náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia zodpovedajúcemu miere 50 % spoluzavinenia odporcu nijako nerevidoval.

Súd tak napokon ohľadom konania o časti návrhu na zaplatenie náhrady škody z titulu bolestného vo výške 722,96 eur a náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 6.659,63 eur, ktorú pôvodným rozsudkom zo dňa 25.01.2011 zamietol rozhodol s poukazom na ustálený pomer miery spoluzavinenia navrhovateľky na vzniku škody v rozsahu 35 % tak, že zaviazal odporcu v ďalšom už popri uloženej mu povinnosti rozsudkom zo dňa 25.01.2011 (zohľadňujúcim mieru jeho spoluzavinenia v rozsahu 50 %) na zaplatenie náhrady škody z titulu bolestného vo výške 216,88 eur (1.445,91 eur x 65 % = 939,84 eur, od ktorej sumy treba odpočítať už priznanú sumu 722,96 eur) a náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.997,88 eur (13.319,25 x 0,65 % = 8.657,51 eur, od ktorej sumy treba odpočítať už priznanú sumu 6.659,63 eur) a vo zvyšku o zaplatenie náhrady škody z titulu bolestného vo výške 506,07 eur a náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 4.661,74 eur návrh zamietol.

Podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).